

– Îți place la școală?

– Nu prea. Doamna Badea e mereu supărată. Țipă toată ziua. Și cred că nu mă iubește.

– Cum așa?

– Se uită încruntată la mine și mă ceartă tot timpul. Nimic nu-i bine din ce fac.

Fetița oftă cu năduf.

– Trebuie să plec acum. E târziu și iarăși intru în clasă după ce a sunat clopoțelul. Altă ceartă!

Ridică ochii spre cer cu exasperare. Bărbatul din fața ei râse amuzat, apoi sugeră:

– Ce-ar fi să nu te duci astăzi la școală? Să vii cu mine?

– Unde să vin?

– La mine acasă. Suntem doar noi doi.

– Și ce facem la tine acasă?

– Mai întâi mâncăm împreună. Nu-mi place să mănânc singur. Ești invitata mea.

– Și apoi?

– Apoi vom sta de vorbă la o țigară.

– Dar eu nu fumez, protestă fetița.

– Atunci tu vei bea doar limonadă.

– Ce fel de limonadă?

– Una specială, făcută de mine, din... lămâie, desigur, sirop de zmeură și sifon.

– E bună?

– Da, foarte bună, garantat. Mă pricep.

– Și despre ce vom vorbi?

– Despre cărți, filme și mai ales... altele! Vrei? Hai, vino cu mine! Nu mă lăsa singur, te rog!

– Dar prietenii tăi?

– Ei, m-am plictisit de ei. Nici nu prea am prieteni. Tu ești mai interesantă.

– Eu?!

– Da, tu. Câți ani ai?

– Zece ani și o lună, aproape o lună. Și tu?

– Patruzeci și doi și... cinci luni, spuse bărbatul, apoi oftă ușor. Ți se pare mult?

– Nu știu. Nu cred. E mult?

– Da, destul. E vârsta unui bărbat matur, care a trăit deja jumătate din viață sau chiar mai mult de jumătate.

– Adică ești bătrân? Întrebă fetița serios, cu ochii la chipul bărbatului.

Observă fața lungă, cu maxilarul bine conturat, nasul acvilin și ochii mari, verde întunecat. Bărbatul o luă de mână și porni amândoi în direcția opusă școlii. O privi cu blândețe, cumva trist, judecă fetița. Mâna lui era mare și caldă.

– Da, după unii sunt bătrân. După alții, sunt încă verde... adică puternic, plin de viață. Tu ce crezi?

Fetița îl privi din nou, îl cercetă cu luare-aminte și decretă:

– Cred că... cred că ești tânăr, deși ai fire de păr alb la tâmple, dar cred că ești tânăr și... foarte frumos.

– Frumos? Mă găsești frumos?

– Da, foarte frumos. Ai ceva de... statuie. Și ochii... spuse fetița în șoaptă.

Bărbatul îi strânse mâna în palma lui și râse încântat. Fetița îi zâmbi mulțumită că l-a făcut să râdă. Adăugă:

– Îmi pare bine că merg la tine în vizită. Doar noi doi, fără nimeni altcineva.

– Și mie, spuse bărbatul, simplu.

Au trecut, tot de mână, pe lângă cinematograful de pe bulevard, pe lângă ruinele unei biserici, pe lângă magazine deschise. Au intrat într-o brutărie.

– Bună ziua, domnule doctor. Lipie sau neagră?

– Amândouă. Văd că sunt proaspete.

– Da, acum le-am scos din cuptor. Ce faci, Cora?

– Bine, mulțumesc.

– Nu trebuie să fii la școală?

– Ba da, dar mai târziu, minți Cora senină.

– Și mama ta?

– La serviciu.

– De unde o cunoști pe brutăreasă? a întrebat bărbatul când au ieșit înapoi în stradă.

– Cum să nu o cunosc? Locuiește în capătul străzii noastre. Mă joc cu fetele ei. Sunt prietenele mele, deși sunt mult mai mari.

– Dă-mi servieta să o duc eu. Nu e prea grea pentru tine?

– Nu, azi e ușoară, că e aproape goală. Nu am decât două cărți și două caiete.

– Dar chiar nu-i nimic să-ți convină la școală?

– Nu prea. Mă plictisesc, de multe ori. Și nici eu nu prea am prieteni.

Au ajuns în fața policlinicii, o clădire veche, masivă. Frumoasă cândva, fusese lăsată în paragină. Alături de cabinetul medical din față, doctorul Câmpeanu locuia în două camere mari, cu bucătărie și o baie minusculă în partea din spate a clădirii. Etajul era gol.

– Cine locuiește deasupra? întrebă fetița, după ce-și scoase căciula roșie cu moț lung și paltonul, ajutată de bărbat.

– Nimeni, stafiile, poate. Se va face un laborator pentru spital, în vară.

– Și tu stai singur în toată casa?

– Da.

– Nu ți-e frică de... stafii?

– Nu, nu cred în stafii. Uneori aud zgomote deasupra. Șoareci, probabil. Mi-e mai frică de ei.

Fetița îl privi cu compasiune.

– Ce facem acum?

– Eu pregătesc mâncarea. Tu poți să vii cu mine în bucătărie sau să cercetezi cabinetul medical, să vezi aparatele, dacă vrei. Nu atinge nimic și înainte de masă trebuie să te speli bine pe mâini.

– Bine, bunica! râse fetița. Dau o raită prin cabinet, apoi vin să stau cu tine.

Cora deschise ușa înaltă și grea, vopsită în alb lucios. Văzu biroul lui, cu un teanc de fișe necompletate și un stilou mare,

ășezat de-a lungul lor, dulapul alb cu ustensilele medicale argintii, patul de metal negru pe care se întindeau pacienții și în spate, dincolo de un zid protector, aparatul Roentgen, acoperit de o cortină groasă de cauciuc. Obloanele erau închise și lumina de afară, divizată în dungi albe, se izbea, ici și colo, în obiectele nemișcate. Două halate, țepene de apret, atârnau într-un cuier pe perete. Fetița vru să le atingă, dar își opri degetele în aerul înțepător care-i acaparase deja nările. Era pașnic și rece în încăpere, dar cumva neplăcut. Ieși în grabă și se opri în bucătărie.

– Volo, de ce ai venit aici în oraș? De unde ai venit?

– De la Timișoara. Nu eu am vrut să vin, m-au mutat disciplinar. N-am fost cuminte. Pedepsă.

– Adică aici e... un loc pentru pedepsiți?

– Da, față de un oraș mare, aici e ca într-un... ca o...

– Ca într-o colivie?

– Cam așa ceva...

– Dar de ce? Ce-ai făcut? De ce n-ai fost cuminte?

– Am făcut ceva foarte grav... am omorât... copii... copii foarte mici, nenăscuți...

– De ce? Ce ți-au făcut copiii aceia?

– Nimic, dar mamele lor nu îi voiau.

– De ce?

– Nu știu exact. Nu îi doreau, nu voiau să aibă copii.

– Dar tații lor?

– Nici tații lor nu-i voiau, iar uneori nici nu știau că au copii...

– Nu știau? Cum se poate? Părinții nu vor copii? Dar sunt mulți copii pe lume... la grădiniță... la școală...

– Nu totdeauna, doar uneori nu vor să aibă copii...

– Cât erau de mici copiii, erau bebeluși?

– Nuuu, erau foarte mici, cât... o alună sau o nucă...

Fetița rămase pe gânduri și se uită tăcută prin fereastra îngustă a bucătăriei. Văzu un cer mohorât, acoperit de nori incolori.

– Nu e cazul tău, spuse doctorul repede, după ce o privi cu atenție. Tu ești un copil dorit.

– De unde știi tu?

– De la mama ta, mi-a spus chiar ea. Și dacă nu erai dorită, n-ai fi fost aici cu mine, acum...

Cora nu spuse nimic. Bărbatul continuă:

– Sunt sigur că și tatăl tău te-a vrut. Mai ales că ești un copil atât de... mie îmi placî în mod deosebit. Chiar extrem de mult.

– Știu. Am simțit.

– Vezi că îți spun lucruri pe care nu le-am spus nimănui, niciodată. Nu știi de ce ți le spun ție. Ba da, știu. Sper ca tu să nu mă judeci, să nu-mi dai, ca la școală, o notă proastă. Ție pot să-ți spun deschis, fără frică.

– Oamenii mari judecă?

– Da, tot timpul. Le face chiar plăcere să foarfece pe alții, că este ușor și plăcut să găsești greșelile altora, să-i critici și să-i disprețuiești, să crezi că ești mai grozav decât ei.

– Și tu ești un om mare, deci îi judeci și tu pe alții. Te poți judeca și pe tine, așa că știi când ai făcut sau faci rău.

– Bănuiesc că da. Hai să mâncăm. Ca doi oameni mari. Tu la un capăt, eu la celălalt al mesei. Ia loc, te rog!

Bărbatul a pășit în spatele fetiței și i-a așezat scaunul, apoi a servit-o cu omletă cu ciuperci și cartofi prăjiți, dați prin răzătoare. Au urmat heringi în sos de oțet și vin, cu ceapă și usturoi, conservați chiar de el.

– Îți plac heringii? I-am făcut după rețeta mamei. Ulei, oțet, vin, ceapă tăiată fin, boabe de piper, usturoi întreg, bucăți de țelină și foi de dafin... acasă mâncam des...

– Unde sunt părinții tăi? La Timișoara?

– Au murit demult. Sunt înmormântați la București. Am un frate, Aldo, și o soră, Sofia.

– Sunt și ei în București?

– Nu, sunt la Londra. Știi unde este Londra?

– Da, e capitala Marii Britanii.